

Voordat meneer Mol zijn volgende vraag kon stellen, klonk er een luid geroep.

“Joehoe, joehoe!” Ze liepen allemaal de winkel uit om te kijken wie er nu zo hard aan het roepen was. Ondanks zijn slechte zicht, had meneer Mol als eerste door wie er riep. “Bent u dat, mevrouw Uil?” Zijn blik ging omhoog. Zijn zicht was slecht, maar zijn gehoor en reuk waren uitstekend. Mevrouw Uil praatte net zo deftig als haar prachtige bril er uit zag.

“Ik daal wel even tot jullie niveau,” sprak ze vanuit de hoogte. Uit een van de hoge bomen die bij de winkel van heer Paard stonden, kwam ze vlak voor het groepje terecht met een perfecte landing. Ze schudde haar verenpak even door elkaar en begon op haar gemak haar veren weer te ordenen met haar snavel. Ze hield van de aandacht die ze daardoor kreeg.

Haan kon zijn ongeduld niet meer voor zich houden. “Mag ik u vragen waarom u onze aandacht vroeg?” zei de haan met een stem die verdacht veel op die van de deftige mevrouw Uil leek. Normaal had hij een stemgeluid dat leek op het krassen van nagels op een schoolbord. De rest gniffelde een beetje.

Mevrouw Uil nam het woord. "Ik wilde eigenlijk heer Paard spreken." De rest van de dieren maakte ruimte. Heer Paard deed een stapje naar voren en boog zich lichtjes naar mevrouw Uil. Mevrouw Uil schraapte haar keel. "Ik heb vannacht iets gezien en gehoord, wellicht heeft u daar interesse in." Heer Paard richtte zich weer op in zijn volle lengte en vroeg mevrouw Uil haar verhaal te vertellen. "Ik hoorde een deur piepen en toen ben ik even rond gaan vliegen," zei de uil. "Daarbij zag ik een verdacht groepje bij de achterdeur van uw winkel, heer Paard." Haan kon zijn geduld niet meer houden.

"Wie zag u dan, wie, wie?" en hij kraaide luid. Mevrouw Uil deed alsof ze de haan niet had gehoord en ging gewoon verder met haar verhaal. Met haar deftige, bekakte stem vertelde ze wat zij had gezien.

"Ik zag een ezel stevig en rechtop, op zijn achterpoten staan. Hij droeg een rugzak, die zo zwaar was, dat hij bijna achterover viel." Meneer Mol had het verhaal zonder te onderbreken aangehoord en had er zo zijn eigen gedachten over.

"Dat deed die ezel niet in zijn eentje," merkte de mol op.

Mevrouw Uil hoefde niet lang over haar antwoord na te denken.